

καὶ ἀνταμοιβὴ ἀνάλογος αὐτῆς· εἰς δὲ τὴν γεροντικὴν τελευταῖον—καταφύγιον καὶ ἀνακούφισις τῶν δεινῶν τοῦ γήρατος. Ἀλλ' ἀφίνοντες ἤδη τὴν πρόοδον ταύτην ἥτις εἶναι πολλὰ μακρὰν ἀκόμη τῆς ἀνθρωπότητος, ἐρχόμεθα ν' ἀναπτύξωμεν μόνον τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη κατάστασιν μας, καὶ ποίας βελτιώσεις δυνάμεθα νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς αὐτήν, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ἐξετάσωμεν πῶς γεννῶνται, διαδίδονται καὶ δαπανῶνται τὰ πλούτη, πῶς οὐδεύομεν νὰ διοργανίσωμεν τὴν κοινωνίαν μας ὥστε νὰ λάβωμεν τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῶν φυσικῶν, διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν αὐτῆς δυνάμεων, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κυριώτερον ἔργον τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.

Ἐξύπνησα... Καὶ ἄπορον τὸ βλέμμα ἀνατείνω...
Φλόγας πυρὸς ὀρμητικοῦ εἰς τὸ περίξ διακρίνω!
Κατὰ τῆς Σμύρνης τῆς καλῆς μὴ χορτασθεῖς ἀκόμα,
Ὁ Αἰόλος, ὡς φαίνεται, φθόνου νὰ ῥίπτῃ ὄμμα,
Μὲ τὸν Βορρᾶν ἤδη ζητεῖ αὐτὴν νὰ ἐκδικήσῃ...
Ὁ δὲ, μὲ λύσσαν τρομερὰν χωρὶς νὰ σταματήσῃ
Ὅρμα κατασπαράττων,
Ἀνοιγμ' ἀφίνων ὀπισθεν ἐλεεινῶν μνημάτων.

Πικρὸν—πικρὸν τὸ θάμα—Ὁ εἷς γεγυμνωμένος
Ἐξήρχετο τοῦ οἴκου του... Ὁδὲ ἐκπεπληγμένος,
Ὡς ὁ Ἰὼβ ἰστάμενος ἀντίκρυ τῆς οἰκίας,
Ἐστέναζε μὲ ἔμπλεα ὄμματα μετανοίας.
Ὁ δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κρατῶν τὰ νεογνά του,
Ἠγνόμεν ποῦ τὸν ἔφερον μόνον τὰ βήματά του.

Παντοῦ βοή, ὀδύνη.

Ἐδῶ φωναί, ἐκεῖ κραυγαί, ὀλολυγμοὶ καὶ θρήνοι...

Ἐστέναξα, καὶ ἐκλαυσα, καὶ εἶπα,, Δυστυχία!
 Σμύρνα, φιλτάτη μου πατρίς, δύστηνε καὶ ἀθλία·
 Νύμφη ὠραίας καλλονῆς, ἐξόχου, θαυμασίας·
 Σμύρνα, ΚΑΛΛΙΣΤΗ ΑΠΑΣΩΝ, τὸ ὄμμα τῆς Ἀσίας.
 Τόσον καλὴ εἶθ' ἐκπαλαι μὴν ἦσο καὶ ὠραία,
 Ἡ καὶ τῶρα κἂν νὰ ἦσο μᾶλλον ἰσχυρὰ καὶ νέα.

Ἡ τὸ βάσκανον τὸ ὄμμα

Μὴ σὲ ἐκαμνεν ὁμοίαν μὲ τὸ μαῦρον συχνὰ χῶμα.

Κ' ἐπέβλεψα ... Μὲ κόμην τῆς Ἰδα ἐκπεπλεγμένην
 Μίαν σεπτὴν πρεσβύτιδα, τρέχουσαν, πλανωμένην·
 Τρέμουσαν... ὀλολύζουσαν... Καὶ δίοδον ζητοῦσαν
 Ἀπὸ τὰς φλόγας καὶ τὸ πῦρ τριγυρισμένην οὔσαν·
 Καὶ ἤκουσα τοὺς ὀδυρμοὺς, ὡσάν τῆς ὠδινούσης
 Τῆς πρωτοτόκου γυναικὸς, ἐλεεινῶς θρηνούσης

Ἀ! Σπεύσατε, τρεχᾶτε—

ὦ τέκνα μου! ὦ φίλτατα! ἄ! καίομαι— ἐλᾶτε!—

Καὶ ἔτρεξαν... πλήν μάταια... Θεέ μου... δυστυχία!
 Μία μητέρα γηραιὰ σεπτὴ καὶ σεβασμία
 Σ' τὰς φλόγας παραδίδεται— καίεται.... ὦ τί πόνος!!
 Σπαράσσει... Καὶ τὸ ὄμμα τοῦ σ' αὐτὴν ρίψας ὁ φθόνος
 Ὑπάγει τρόπαια ζητῶν κ' ἄλλου ἴσως νὰ στήσῃ—
 ὦ συμφορά! τίς δύναται τὴν λύπην νὰ κρατήσῃ.

Ὑπάγει ἡ Σχολή μας.

Τῆς Σμύρνης μας τὸ καύχημα, μήτηρ ἡ σεβαστὴ μας!

Τὸ ἐπ' ἐμὲ, ἀναισθητῶ... παραλαλῶ... ναρκοῦμαι...
 Νιόβη εἰς τὴν θεῶν τῆς γίγνομαι καὶ λιθοῦμαι.
 Μόν' ἡ φωνὴ μ' ἀσύντριπτος εἰς τοῦ βράχου τῆς τοὺς λίθους,
 Ὁρηνώδῃ ἤχον ἑρρήξεν ἀνάμεσον τοῦ πλήθους·
 Ἐρείπια!... ἐρείπια!... Τὰ ἱερὰ ἐδάφη
 Ὅπου πασένας ἐξ ἡμῶν Σμυρναῖοι ἀνετράφη!

Καὶ ἔρριψα τὸ βλέμμα,
Ἦρθώθησαν αἱ τρίχες μου, ἐπάγωσε τὸ αἷμα....

Μία σκιά περίλυπος μ' ἐφάνη πλανωμένη
Οὔσα περὶ τὴν κλίμακα συχνάκις ἐστραμμένη.
Ἦτρον ὁ κτίτωρ τῆς Σχολῆς, ὁ Χῖος Παντολέων,
Κατηφειασμένος, ἐντρομος, περίλυπος καὶ κλαίων.
Θεέ! εὐθὺς ἀνέκραξα βρέχων αὐτοῦ τὰς χεῖρας,
Ὁ προστατεύσας τὰ πτωχὰ, τὰ ὀρφανὰ, τὰς χήρας.
Τῆς Σμύρνης εὐεργέτα,
Ἐφορε τοῦ Ἀπόλλωνος! Ἑλλήνων μουσηγέτα...

ὦ τῆς παιδείας πρόμαχε! Σὲ πάλαι οἱ γονεῖς μας
Ἦμνησαν καὶ ἐκθείασαν, Ἐσοῦ καὶ ὁ καθεὶς μας
Εἰς στήλας ἀπὸ σάπφειρον τὰς τῆς Ἀθανασίας
Ἐχάραξε τὴν μνήμην σου ἐν μέσῳ τῆς καρδίας.
Ὡς εἶπα... Κ' ἐνῶ ἤθελα ν' ἀκολουθήσω ἔτι,
Μὴ, κράζει, μὲ ἀναπολεῖς τὰ παλαιά μου ἔτη.
(Κ' εὐθὺς τὰ δάκρυά του,
Σ' τὰ κοιλωμένα καὶ ὠχρὰ ἔρρευσαν βλέφαρά του).

Λυποῦμ' ὅτι ἐστάθηκα εἰς ἐποχὴν ἀθλίαν,
Καθ' ἣν τὰ φῶτα εἰς μικρὰν εὐρίσκοντ' ἡλικίαν.
Ἄν ἤμην τώρα ἔβλεπες τί ἤθελα ποιήσει,
Πόσα μεγάλα πράγματα ἤθελα σᾶς συστήσει.
Πλὴν κ' οὕτω... (Καὶ ἐσπόγγισε τὰ δάκρυα ὁ γέρων.
Τὰ βλέμματα ς' τὸ κτίριον τὸ κεκαυμένον φέρων)
Πλὴν κ' οὕτω— τὴν ἐλπίδα
Καθ' ὅλον τὸν αἰῶνά μου περατουμένην ἶδα.

Πόσον τῶνόντι ἔχαιρε πολλάκις ἡ ψυχὴ μου
Ὅσάκις ἡ περίβλεπτος αὕτη μικρὰ Σχολή μου
Ἐκ φιλοκάλου ἔγεμε κ' ἐνδόξου Νεολαίας,
Φερούσης τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν σημαίας.
Ἡ δὲ σκιά μου πάντοτε πολλάκις ἐρχομένη,
Κ' εἰς δάκρυα θερμότατα συχνάκις βρεχομένη,

Ἡυλόγει μὲ ἐπαίνους
τὴν Σμύρναν, ὡς ὠραῖσμα καὶ καύχημα τοῦ γένους.

Πλὴν τώρα... (Κ' ἀνεσπόγγισε τὰ δάκρυα ὁ γέρων,
τὰ βλέμματα εἰς τὸ κτίριον τὸ κεκαυμένον φέρων)
Ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι... Ζοῖν ἔτι πατριῶται
καὶ ἐν τῇ Σμύρνῃ καὶ ἄλλοῦ παιδείας διασῶται.
Εἰς πλείστους νοῖς της βλαστοῦς ἐμπόρους της ἐλπίζω,
καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους μου κ' ἐλπίδας μου βασίζω.
Πρὸ πάντων ὁμῶς χαίρω,
Κ' εἰς τὸν Παυλακὴν Ὅμηρον τὴν ψῆφον πρῶτον φέρω.

Ἡ εἰγενῆς αὐτῇ ψυχῇ δὲν θέλει ὑπομείνει
Ἐρημὸν τὸ Σχολεῖόν μου πολὺν καιρὸν νὰ μείνῃ·
Ὅμοιους τοῦ θεοῦ νὰ εὐρῇ ὅπου καὶ ἂν γυρίσῃ
ΛΙΘΟΚΤΙΣΤΟΝ κ' εὐρύχωρον αὐτὸ θέλει συστήσει,
καὶ τοῦ δεκάτου ἄξιον κ' ἐννάτου σὰς αἰῶνος
Ἐφάμιλλον μὲ τὰ λοιπὰ ἐν μέσῳ τοῦ ἀγῶνος.
Εἶπε... καὶ δὲν τὸν ἶδον...

Ἐγεινεν ἄφαντος εὐθύς... Ἰδοὺ καιρὸς ἐλπίδων

Σμυρναῖοι! ἵνα σπεύσητε, καιρὸς νὰ δοξασθῇτε·
Προβῆτε εἰς τὸ στάδιον, ὅπου θεὸς λαμπρυνθῇτε,
Ἦτο γραμμένον φαίνεται Σχολῆς τὸ πεπρωμένον
Νὰ λάβῃ πόρους σταθεροὺς. Ναί, ἦτον εἰμαρμένον
Ὅλων τῶν περὶ τῆς μερῶν νὰ ᾔναι ἀνωτέρα.
Ναί, νὰ κτισθῇ, ναί, νὰ γενῇ λαμπρὰ κ' ὠραιότερα.
Κ' ἐν γένει τῶν ἐπαίνων
Ἀξία καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ὁμογενῶν καὶ ξένων.

Σ. Ἀποτεινόμεθα κατ' ὄνομα εἰς τὸν κ. Π. Ὅμηρον [μὴ πιστεύοντες ὅτι δέλομεν βλάψει τὴν μετριοφροσύνην του], διότι εἰμεθα βέβαιοι ὅτι, καθὼς πρῶτος (μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν) συνέλαβε τὴν ἰδίαν τῆς γιγισμένης συνδρομῆς διὰ τὴν κατὰ τὸν Ἰούλ. πνευματικὴν, οὕτω δὲν θέλει ἀδιαφορήσει ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν φροντίδα καὶ τῆν ἐπιστάσιαν τοῦ μικροῦ μὲν πλὴν ἐπιπότου τούτου ἔργου. Βοηθοί, συνεργάται καὶ συνδρομηταὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλουσιν εὐριδῆν ἀπειρεῖς ἐκ τῶν φιλομαθῶν ἐμπόρων, καὶ ἐξ

ὄλων ἐν γένει τῶν συμπολιτῶν μας. Οἱ Σμυρναῖοι καὶ πάσαι καὶ
 οὖν περιφημοὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν εἰς τὰ καλὰ κλίσει των, ἐγνώ-
 ρισαν ἤδη πραγματικῶς καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς δημοσίου των εκπαι-
 δεύσεως, καὶ ἠσθάνθησαν ὅτι δὲν πρόκειται πλέον λόγος περὶ κτι-
 ρίου ἀπλῶς, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ εὐκολώτερον πάντων, ἀλλὰ, σιμὰ
 τούτου, περὶ συστάσεως Γυμνασίου εἰς τὰ τέχνα των, διὰ πόρων
 σταθερῶν καὶ μονίμων, καὶ διὰ τῆς εἰσάξεως καὶ διδασκαλίας πολλ-
 ῶν ἄλλων ἀναγκαιοτάτων μαθημάτων, ἢ, ἰσως ἡ τύχη θέλει
 φανῇ, ὅτι ἀνέλαβε πλειοτέραν ἀπὸ ἡμᾶς πρόνοιαν. Ἀνάγκη δὲ νὰ
 συστηθῇ ταυτοχρόνως καὶ ἡ ἐκ τῶν λογιωτέρων τῆς πόλεώς μας ἐπι-
 τροπή, (προεδρευομένη παρὰ τοῦ Σχολάρχου) ἥτις θέλει δώσῃ
 τὸν μέλλοντα διοργανισμόν καὶ τὸ σχέδιον περὶ τοῦ νέου καταστή-
 ματος. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ στιγμιαία ἀκόμη ἀναβολὴ κατὰ τὴν πε-
 ρίστασιν ταύτην εἶναι βλαπτικωτάτη, προτρέπομεν τοὺς κ. κ. Ἐ-
 φόρους τῆς Σχολῆς, οὔτινες ἀρχετὰ τεκμήρια ἔδειξαν μέχρι τοῦδε
 τῆς φιλομαθείας των, νὰ συνεργήσωσι μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν γένει
 συμπολιτῶν μας τὴν ταχυτέραν τοῦ ἔργου ἀποπεράτωσιν, καὶ ὅ-
 σον μάλιστα εὐκολώτερον τώρα παρ' ἄλλοτε δύνανται νὰ κινήσωσι
 τὴν σὺ μ π ᾶ ρ ε ἰ α ν ὄλων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ.

Κατὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ ἐπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλά-
 δος συναντηθέντες εἰς τὰς Ἀθήνας ἔκαμαν διαφόρους
 προτάσεις περὶ τοῦ τί ἦτο τὸ μεγαλήτερον καὶ ἀξιοθαυμα-
 στότερον εἰς τὴν Δημιουργίαν ἔργον. Εἷς ἐξ αὐτῶν
 ἀπέδειξε διὰ διαφορῶν τοῦ ἐπιχειρημάτων, ὅτι οὐδὲν ἑ-
 τέρον εἶναι τοιοῦτον θαυμάσιον ὅσον τὰ οὐράνια σώμα-
 τα, καὶ ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς τὰς γνώμας τινῶν ἀστρο-
 νόμων περὶ τῶν πλανητῶν, προσθέσας, σιμὰ εἰς τὰ ἄλ-
 λα, ὅτι ἦσαν καὶ αὐτοὶ ὡς ἡ γῆ μας, καὶ ὅτι εἶχον καὶ
 ἐκεῖνοι φυτὰ καὶ ζῶα. Ἐξαρθέντες ἀπὸ τὴν ἰδέαν
 ταύτην οἱ ἐπτὰ σοφοί, ἀμέσως ἀπεφάσισαν νὰ ἱκετεύ-
 σωσι τὸν Δία, ὥστε νὰ τοὺς συγχωρήσῃ τοῦλάχιστον νὰ
 περιηγηθῶσιν εἰς τὴν Σελήνην, καὶ νὰ μείνωσιν ἐκεῖ
 τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ ἴδωσι τὰ θαυμάσια τοῦ τό-